

sygn. akt V GC 532/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tarnowie – V Wydział Gospodarczy

w składzie

Przewodniczący SSR Michał Bień

Protokolant stażysta Edyta Raś

po rozpoznaniu w dniu 27 grudnia 2016 r. w Tarnowie

sprawy z powództwa D. S. (1)

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 56.308,71 (słownie: pięćdziesiąt sześć tysięcy trzysta osiem złotych siedemdziesiąt jeden groszy) zł wraz z odsetkami ustawowymi

I. zasądza od strony pozwanej P. (...) na rzecz powoda D. S. (1) kwotę 54.316,02 (słownie: pięćdziesiąt cztery tysiące trzysta szesnaście złotych dwa grosze) zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 54.316,02 (słownie: pięćdziesiąt cztery tysiące trzysta szesnaście złotych dwa grosze) zł od dnia 30 marca 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od strony pozwanej Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń spółki akcyjnej na rzecz powoda D. S. (1) kwotę 10.033,00 (słownie: dziesięć tysięcy trzydzieści trzy) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Michał Bień

sygn. akt V GC 532/16

ZARZĄDZENIE

- odnotować wyrok;
- kalendarz 1 tydzień – 3 tygodnie.

SSR Michał Bień

Tarnów, dnia 28 grudnia 2016 r.

sygn. akt V GC 532/16

UZASADNIENIE

**wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowie
z dnia 28 grudnia 2016 r.**

I

Powód D. S. (1) w pozwie wniesionym w dniu 30 maja 2016 r. skierowanym przeciwko P. (...) z siedzibą w domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 56.308,71 (słownie: pięćdziesiąt sześć tysięcy trzysta osiem złotych siedemdziesiąt jeden groszy) zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 56.308,71 zł od dnia 30 marca 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania według zestawienia, jakie powód przedstawić miał na rozprawie.

W uzasadnieniu żądania pozwu D. S. (1) podniósł, iż prowadził działalność gospodarczą pod firmą Firma (...). W związku z zamiarem prowadzenia tej działalności na terenie galerii handlowej w Ż. w dniu 28 lipca 2015 r. zawarł ze stroną pozwaną reprezentowaną przez swojego przedstawiciela I. Z. umowę ubezpieczenia potwierdzoną polisą ubezpieczeniową numer (...) na okres od dnia 29 lipca 2015 r. do dnia 28 lipca 2016 r. (w pozwie błędnie wskazano datę 28 lipca 2015 r. jako datę kończącą okres, na jaki umowa została zawarta). Polisą tą strona pozwana wzięła na siebie odpowiedzialność za szkody powstałe w budynku galerii handlowej znajdującej się przy ulicy (...) w Ż. związane z kradzieżą z włamaniem oraz rabunkiem. Zakresem ubezpieczenia powoda objęte zostały m. in. jego urządzenia i wyposażenie na sumę 5.000,00 zł oraz wartości pieniężne z tytułu kradzieży z włamaniem na sumę 50.000,00 zł i wartości pieniężne z tytułu rabunku w lokalu na kwotę 20.000,00 zł. Polisa ubezpieczeniowa zawierała także klauzulę dewastacji do wysokości 3.000,00 zł.

Powód podał, że z dnia 10 grudnia 2015 r. na dzień 11 grudnia 2015 r. do budynku galerii handlowej dokonano włamania w ten sposób, że nieznani sprawcy w dachu budynku galerii wycięli otwór, przez który dostali się do wewnątrz a następnie poza zasięgiem kamer przedostali się przez otwory stropowe m. in. do stoiska jubilerskiego D. S. (1), które jak wszystkie inne stoiska w tej i innych galeriach handlowych nie posiadało odrębnego zadaszenia. Ze stoiska tego po włamaniu do znajdującej się tam kasy pancernej sprawcy zabrali wyroby ze złota oraz tzw. złom złoty i srebrny o łącznej wartości 141.944,00 zł „brutto”, tj. 70.454,60 zł „netto”. Niezależnie od tego sprawcy ze stoiska powoda zabrali wzorniki metalowe obrączek o wartości 3.694,43 zł oraz gotówkę w kwocie 240,00 zł a nadto zniszczyli ekspozytory o wartości 1.614,28 zł. W sprawie kradzieży z włamaniem na szkodę powoda stanowiącej przestępstwo z art. 279. § 1. k.k. wszczęte zostało przez Prokuraturę Rejonową w Dąbrowie Tarnowskiej śledztwo, które według wiedzy powoda nie doprowadziło do ustalenia sprawców włamania.

D. S. (1) naprowadził, że zgłosił poniesioną szkodę pozwanemu zakładowi ubezpieczeń do jej likwidacji, jednakże ten odmówił mu wypłaty odszkodowania zarzucając, iż sprawca kradzieży przedostał się do lokalu „bez użycia siły przez nie zabezpieczony otwór wytworzony na skutek braku dachu (stropu) lokalu”. Pomimo złożenia odwołania od tej decyzji strona pozwana nie zmieniła swojego stanowiska.

Powód zarzucił, że stanowisko P. (...) było nie do zaakceptowania wobec zakresu ubezpieczenia ujawnionego w polisie ubezpieczeniowej oraz faktu dokonania włamania do budynku, w którym znajdowało się stoisko D. S. (1) i dokonania stamtąd kradzieży w tym kradzieży po włamaniu do kasy pancernej.

W końcowej części uzasadnienia pozwu D. S. (1) wskazał, że dochodził odszkodowania z tytułu kradzieży z włamaniem w zakresie wartości pieniężnych w postaci wyrobów ze złota oraz złomu złotego i srebrnego o łącznej wartości 50.000,00 zł, tj. do wysokości sumy ubezpieczenia z tego tytułu, wzorników metalowych obrączek o wartości 3.694,43 zł i z tytułu zniszczonej kasy pancernej o wartości 1.000,00 zł oraz ekspozytorów o wartości 1.614,28 zł (k. 3 – 4).

W pisemnej odpowiedzi na pozew datowanej na dzień 10 września 2016 r. strona pozwana (...) spółka akcyjna wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisemnej odpowiedzi na pozew strona pozwana podniosła, że odmówiła wypłaty odszkodowania na podstawie umowy ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku potwierdzonej polisą numer (...), której treść określały postanowienia ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku ustalonych uchwałą zarządu P. (...) numer (...) z dnia 24 listopada 2014 r. Przyczyna odmowy wypłaty odszkodowania za szkodę

w mieniu powoda powstała w nocy z dnia 10 grudnia 2015 r. na 11 grudnia 2015 r. została przez pozwanego ubezpieczyciela podana w piśmie z dnia 21 stycznia 2016 r. kierowanym do D. S. (1) a także w piśmie z dnia 30 marca 2016 r. Pozwany zakład ubezpieczeń powołał się na wyłączenie jego odpowiedzialności ubezpieczeniowej zawarte w postanowieniu § 6. ust. 3. pkt 7) powołanych ogólnych warunków ubezpieczenia, z którego to zapisu wyraźnie wynikało, że ubezpieczyciel nie odpowiadał za szkody powstałe w wyniku kradzieży z włamaniem w lokalach nie spełniających wymogów w zakresie zabezpieczenia ubezpieczonego mienia, określonych w załączniku numer 2 do ogólnych warunków ubezpieczenia, o ile miało to wpływ na powstanie lub rozmiar szkody.

(...) spółka akcyjna podał, że sklep jubilerski znajdujący się w galerii handlowej w Ż. stanowił lokal w rozumieniu definicji zawartej w § 2. pkt 11) ogólnych warunków ubezpieczenia. Lokal powoda zgodnie z zawartą umową powinien spełniać w zakresie jego zabezpieczenia wymogi określone w § 1. ust. 1. i ust. 2. pkt 1) załącznika numer 2 do ogólnych warunków ubezpieczenia. Jednym z tych wymogów było wyposażenie lokalu w strop o konstrukcji niemożliwej do zdemontowania w prosty i łatwy sposób bez równoczesnego jej uszkodzenia lub zniszczenia przy użyciu narzędzi.

Pozwany zakład ubezpieczeń zarzucił, że wskazanego wymogu lokal powoda nie spełniał, gdyż w ogóle nie posiadał stropu a przestrzeń nad lokalem wyznaczonym wyłącznie przez jego ściany była otwarta. Brak stropu (zadaszenia) powodował możliwość dostania się do sklepu (do lokalu, w którym się znajdował) bez naruszania zabezpieczeń zastosowanych przez powoda, tj. rolety

z jej zamkami, ściany bez otworów. Bez wątplenia brak stropu w lokalu sklepu miał wpływ na powstanie szkody w mieniu powoda. Po dostaniu się sprawców do hali galerii przez otwór w jej dachu nie mieli oni trudności w dostaniu się do sklepu powoda poprzez przestrzeń nad ścianami lokalu sklepu. Przestrzeń ta nie była zabezpieczona odpowiednim stropem.

Pozwane towarzystwo ubezpieczeń naprowadziło, że zgodnie z definicją „kradzieży z włamaniem” zamieszczoną w § 2. pkt 10) ogólnych warunków ubezpieczenia kradzieżą z włamaniem był zabór mienia dokonany z zamkniętego lokalu, po usunięciu przy użyciu siły lub narzędzi istniejących zabezpieczeń. Kradzież dokonana z lokalu powoda takich cech nie spełniała. Sprawcy zaboru mienia wchodząc do lokalu sklepu powoda nie usuwali żadnych zabezpieczeń przy użyciu siły lub narzędzi. Nie zaistniało zatem w przypadku powoda zdarzenie objęte ubezpieczeniem, co wykluczało odpowiedzialność ubezpieczeniową strony pozwanej (k. 88 – 90).

W piśmie procesowym przedłożonym na rozprawie w dniu 10 listopada 2016 r. stanowiącym replikę na pisemną odpowiedź na pozew P. (...)D. S. (1) podtrzymał swoje żądanie, stanowisko oraz wnioski wyrażone w pozwie a także zaprzeczył twierdzeniom strony pozwanej wskazanym w pisemnej odpowiedzi na pozew.

Powód podał, że poza sporem było, iż zawarł ze stroną pozwaną umowę ubezpieczenia potwierdzoną polisą obejmującą okres od dnia 29 lipca 2015 r. do dnia 28 lipca 2016 r. Nie było także sporu co do tego, że w tym okresie nastąpiła szkoda po stronie D. S. (1), gdyż w nocy z dnia 10 grudnia 2015 r. na dzień 11 grudnia 2015 r. doszło do włamania do budynku galerii handlowej w Ż., na skutek którego doszło do okradzenia m. in. stoiska powoda.

D. S. (1) wskazał, że sprawca bądź też sprawcy włamania wycięli w dachu otwór, przez który przedostali się do wnętrza budynku a następnie poza zasięgiem kamer monitoringu m. in. dostali się do niezadaszonego, nie posiadającego własnego stropu stoiska powoda i po włamaniu się do znajdującej się tam kasy pancernej zabrali wyroby ze złota oraz tzw. złom złoty i srebrny o wartości podanej w pozwie. Niezależnie od tego sprawcy ze stoiska tego zabrali wzorniki metalowe obrączek oraz gotówkę a ponadto zniszczyli ekspozitory.

Powód podał, że nie sposób sprowadzać przedmiotu ubezpieczenia li tylko do samego stoiska tzw. boksu zajmowanego przez niego w oderwaniu od samego budynku galerii handlowej w Ż., na terenie której się ono znajdowało. Stoisko to tak jak wszystkie pozostałe nie było zadaszone i nie posiadało własnego stropu tak jak w każdej galerii. Zgodnie z polisą załączoną do pozwu obejmującą okres od dnia 29 lipca 2015 r. do dnia 28 lipca 2016 r. przedmiotem ubezpieczenia był budynek galerii handlowej w Ż.. Zgodnie z § 2. pkt 10) ogólnych warunków ubezpieczenia wydanych przez pozwanego zakład ubezpieczeń kradzież z włamaniem oznaczała zabór cudzego mienia w celu przywłaszczenia

dokonany z zamkniętego lokalu po usunięciu przy użyciu siły lub narzędzi istniejących zabezpieczeń, przy czym warunek ten został spełniony. Stosownie do § 6. pkt 7) ogólnych warunków ubezpieczenia zakład ubezpieczeń nie ponosił odpowiedzialności za szkody powstałe w wyniku kradzieży z włamaniem w budynkach i lokalach nie spełniających wymogów w zakresie zabezpieczenia ubezpieczonego mienia określonych w załączniku numer 2 do ogólnych warunków ubezpieczenia, o ile miało to wpływ na powstanie lub rozmiar szkody. Z § 1. ust. 1. załącznika do ogólnych warunków ubezpieczenia wynikało, że zabezpieczone mienie powinno znajdować się w budynkach wykonanych z materiałów i w technologii właściwej dla przeznaczenia użytkowanego danego budynku zgodnie z przepisami prawa budowlanego. Elementy konstrukcyjne budynków i wyodrębnionych lokali powinny być w należytym stanie, niemożliwe do zdemontowania w prosty i łatwy sposób bez równoczesnego jej uszkodzenia lub zniszczenia przy użyciu narzędzi. Wymogli te spełniał budynek galerii handlowej w Ż., a warunków tych strona pozwana nie kwestionowała (k. 208 – 208 verte).

W piśmie procesowym z dnia 14 listopada 2016 r. (...) spółka akcyjna zarzucił, że błędne było twierdzenie powoda, iż przedmiotem ubezpieczenia był budynek galerii handlowej w Ż.. Przedmiotem ubezpieczenia było mienie powoda wymienione w polisie, tj. maszyny, urządzenia i wyposażenie na sumę 5.000,00 zł oraz wartości pieniężne od kradzieży z włamaniem na sumę ubezpieczenia 50.000,00 zł a także od rabunku w lokalu na sumę ubezpieczenia 20.000,00 zł. Słowo budynek, na które powoływał się powód, określało jedynie rodzaj obiektu, w którym mienie się znajdowało, co wyraźnie wynikało ze słów poprzedzających „rodzaj obiektu: budynek”. Ten zapis w polisie poprzedzał tę jej część, w której określony został zakres ubezpieczenia. Zapis § 3. ust. 1. ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku ustalonych uchwałą zarządu (...) spółki akcyjnej numer (...) z dnia 24 listopada 2014 r. w sposób jednoznaczny wskazywał, że zakresem ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku nie był budynek w szczególności zaś budynek nie stanowiący własności powoda.

Strona pozwana naprowadziła, że powód w ogóle nie uwzględnił w swoich wywodach zawartych w piśmie z dnia 10 listopada 2016 r. definicji kradzieży z włamaniem podanej w § 2. pkt 10), w której użyte zostało określenie „lokal” zdefiniowane w pkt 11) tego samego paragrafu.

(...) spółka akcyjna podniósł, że ubezpieczył mienie powoda nie zaś budynek będący własnością spółdzielni spóżywców w T., w związku z czym podtrzymał twierdzenia zawarte w pisemnej odpowiedzi na pozew (k. 213 – 214).

Zarządzeniem z dnia 30 listopada 2016 r. zwrotowi uległo zgodnie z brzmieniem art. 207. § 7. i § 3. k.p.c. pismo pełnomocnika powoda wniesione w dniu 29 listopada 2016 r. jako wniesione bez uprzedniego postanowienia sądu co do dalszej wymiany pism procesowych (k. 217 – 217 verte, k. 218).

Zwrotowi zgodnie z brzmieniem art. 132. § 1. zd. III. k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 07 września 2016 r. na skutek zarządzenia z dnia 09 grudnia 2016 r. podlegało pismo pełnomocnika powoda wniesione w dniu 08 grudnia 2016 r., skoro do pisma tego nie został dołączony dowód nadania odpisu tego pisma pełnomocnikowi strony pozwanej (k. 220, k. 221).

Zwrotowi stosownie do treści art. 207. § 7. i § 3. k.p.c. podlegało zgodnie z zarządzeniem z dnia 23 grudnia 2016 r. pismo pełnomocnika powoda wniesione w dniu 22 grudnia 2016 r., jako że wniesione zostało bez uprzedniego postanowienia sądu co do dalszej wymiany pism procesowych (k. 225 – 225 verte, k. 226).

II

Stan faktyczny sprawy w części był bezsporny.

Bezsporne było, że D. S. (1) prowadził działalność gospodarczą w zakresie produkcji wyrobów jubilerskich (k. 3 – 4, k. 9, k. 22 – 23 verte, k. 109). Poza sporem było, że w dniu 28 lipca 2015 r. D. S. (1) zawarł z (...) spółką akcyjną umowę ubezpieczenia, której warunki zostały potwierdzone polisą numer (...) (k. 3 – 4, k. 22 – 23 verte, k. 88 – 90, k. 122 – 123 verte, k. 208 – 208 verte). Nie było sporu co do tego, że umowa ubezpieczenia została

zawarta przez D. S. (1) w związku z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej m. in. w galerii handlowej w Ż. (k. 3 – 4, k. 22 – 23 verte, k. 88 – 90, k. 229 verte – 230). Bezsporne było, że za (...) spółkę akcyjną umowę ubezpieczenia z D. S. (1) zawarła I. Z. jako przedstawiciel towarzystwa ubezpieczeń (k. 3 – 4, k. 211 – 211 verte, k. 229 verte – 230). Strony zgodnie przyznały, że zakresem ubezpieczenia objęte zostały należące do D. S. (1) związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą m. in. urządzenie i wyposażenie na sumę 5.000,00 zł oraz wartości pieniężne z tytułu kradzieży w włamaniu na sumę 50.000,00 zł i wartości pieniężne z tytułu rabunku w lokalu na kwotę 20.000,00 zł (k. 3 – 4, k. 22 – 23 verte, k. 213 – 214). Strony zgodnie były również co do tego, że z dnia 10 grudnia 2015 r. na 11 grudnia 2015 r. doszło do włamania do budynku galerii handlowej w Ż. (k. 3 – 4, k. 88 – 90, k. 208 – 208 verte). Poza sporem było, że sprawcy zdarzenia dostali się do budynku galerii handlowej w Ż. przez otwór w dachu, który został wycięty (k. 3 – 4, k. 72 – 72 verte, k. 88 – 90, k. 204 – 204 verte, k. 208 – 208 verte). Strony zgodnie również przyznały, że sprawcy dostali się do stoiska D. S. (1) przez otwór nad stoiskiem, które nie było w żaden sposób zabezpieczone od góry, tj. nie dysponowało odrębnym od budynku galerii dachem czy też odrębnym stropem (k. 3 – 4, k. 72 – 72 verte, k. 88 – 90, k. 204 – 204 verte, k. 208 – 208 verte, k. 229 verte – 230). Bezsporne było, że sprawcy zdarzenia zabrali ze stoiska D. S. (2)łowskiego po włamaniu się do kasy pancernej wyroby ze złota oraz tzw. złom ze słoja i srebra (k. 3 – 4, k. 72 – 72 verte, k. 204 – 204 verte, k. 208 – 208 verte). Poza sporem było, że ponadto sprawcy włamania zabrali także metalowe wzorniki obrączek oraz gotówkę, zniszczone zostały również ekspozytory (k. 3 – 4, k. 72 – 72 verte, k. 204 – 204 verte, k. 208 – 208 verte). Nie było sporu co do tego, że w piśmie z dnia 21 stycznia 2016 r. P. (...) odmówił wypłaty odszkodowania, gdyż sprawcy zdarzenia dostali się do budynku galerii handlowej w Ż. przez otwór w dachu, który został wycięty a do stoiska D. S. (1) dostali się przez otwór nad stoiskiem, które nie było w żaden sposób zabezpieczone od góry, tj. nie dysponowało odrębnym od budynku galerii dachem czy też odrębnym stropem (k. 2 – 4, k. 73 – 74, k. 88 – 90, k. 173 – 174, k. 192 – 192 verte). Bezsporne było, że D. S. (1) zwrócił się ponownie o wypłatę odszkodowania (k. 2 – 4, k. 75 – 76, k. 175 – 176, k. 181 – 182). Strony zgodnie przyznały, że P. (...)podtrzymał swoje stanowisko co do odmowy wypłaty świadczenia odszkodowawczego (k. 2 – 4, k. 77 – 77 verte, k. 88 – 90, k. 177 – 177 verte, k. 178 – 178 verte, k. 179 – 179 verte). Nie było sporu co do tego, że w piśmie z dnia 30 marca 2016 r. P. (...) odmówił ostatecznie wypłaty świadczenia za szkodę w mieniu D. S. (1) (k. 77 – 77 verte, k. 88 – 90).

Sąd Rejonowy w Tarnowie ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

Zgodnie z treścią ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku ogólne warunki ubezpieczenia mienia od kradzieży

z włamaniem i rabunku mają zastosowanie do umów ubezpieczenia, na podstawie których ochroną ubezpieczeniową P. (...)obejmowane są osoby prawne, jednostki organizacyjne nie będące osobami prawnymi, osoby fizyczne nie prowadzące działalności oraz osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą (§ 1. ust. 1. ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku).

Stosownie do brzmienia § 2. pkt 10) lit. a) ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku przez kradzież z włamaniem należało rozumieć zabór cudzego mienia w celu przywłaszczenia dokonany z zamkniętego lokalu (w przypadku wartości pieniężnych także z zamkniętego urządzenia do przechowywania wartości pieniężnych) albo środka transportu, po usunięciu przy użyciu siły lub narzędzi istniejących zabezpieczeń lub po otwarciu zabezpieczeń kluczem oryginalnym, podrobionym lub innym urządzeniem otwierającym, który sprawca zdobył przez kradzież z włamaniem z innego lokalu albo w wyniku rabunku.

Zgodnie ze słownikiem definicji zawartych w § 2. ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku

- przez lokal należało rozumieć wyodrębnione w budynku pomieszczenie lub pomieszczenia, użytkowane przez ubezpieczonego w celu prowadzenia działalności gospodarczej [§ 2. pkt 11) ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku],

- przez sumę ubezpieczenia należało rozumieć określoną w umowie ubezpieczenia kwotę stanowiącą górną granicę odpowiedzialności (...), przy czym jeżeli OWU lub umowa ubezpieczenia przewiduje limit odpowiedzialności (...) z tytułu określonych szkód, wówczas limit ten stanowi górną granicę odpowiedzialności (...) z tytułu tych szkód [§ 2. pkt 20) ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku],
- przez wartości pieniężne należało rozumieć krajowe i zagraniczne znaki pieniężne (gotówka), czek, weksle i inne dokumenty zastępujące w obrocie gotówkę oraz złoto, srebro i wyroby z tych metali, kamienie szlachetne, perły, bursztyn, a także platynę i inne metale z grupy platynowców, z wyjątkiem przedmiotów będących muzealiami w rozumieniu przepisów ustawy o muzeach [§ 2. pkt 31) ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku]

Przedmiotem ubezpieczenia były określone w umowie ubezpieczenia

w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą m in. następujące ewidencjonowane kategorie mienia: maszyny, urządzenia i wyposażenie, środki obrotowe, wartości pieniężne [§ 3. ust. 1. pkt 1) lit. a), lit. b) i lit. e) ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku].

(...) ponosiło odpowiedzialność za szkody w ubezpieczonym mieniu powstałe w wyniku dokonania lub usiłowania kradzieży z włamaniem, rabunku

w lokalu, rabunku podczas przenoszenia lub przewożenia (transportu) wartości pieniężnych poza lokalem [§ 4. ust. 1. pkt 1), pkt 2) i pkt 3) ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku].

(...) nie ponosiło odpowiedzialności za szkody m. in. powstałe w wyniku kradzieży z włamaniem w budynkach i lokalach nie spełniających wymogów

w zakresie zabezpieczenia ubezpieczonego mienia, określonych w załączniku nr 2 do OWU, o ile miało to wpływ na powstanie lub rozmiar szkody [§ 6. ust. 3. pkt 7) ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku].

Jeżeli nie umówiono się inaczej odpowiedzialność (...) rozpoczynała się od dnia następującego po zawarciu umowy ubezpieczenia, nie wcześniej jednak niż od dnia następnego po zapłaceniu składki lub jej pierwszej raty, z zastrzeżeniem ust. 2. (§ 11. ust. 1. ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku).

W przypadku powstania szkody w ubezpieczonym mieniu ubezpieczający lub ubezpieczony zobowiązany ponadto jest m. in. sporządzić i przedstawić (...) w uzgodnionym terminie i formie rachunek szkody, tj. zestawienie dotyczące przedmiotu, rozmiaru, przyczyny i wysokości szkody, wraz z dokumentacją źródłową, stanowiącą podstawę sporządzenia rachunku szkody [§ 17. pkt 4) ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku].

Wysokość szkody ustalana była zgodnie z ogólnymi warunkami ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku:

- dla maszyn, urządzeń i wyposażenia, w tym sprzętu elektronicznego – według wartości rzeczywistej,
- dla wartości pieniężnych

a) gotówki – według jej wartości nominalnej,

b) złota, srebra i wyrobów z tych metali, kamieni szlachetnych, pereł, bursztynu, a także platyny i metali z grupy platynowców – według kosztów ich zakupu [§ 19. ust. 1. pkt 1), pkt 6) lit. a) i lit. c) ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku].

Przy ustalaniu wysokości szkody w odniesieniu do maszyn urządzeń i wyposażenia, uwzględnia się, jeżeli występują koszty transportu, demontażu

i montażu według cen ich poniesienia oraz cło i inne tego typu opłaty – wraz z kosztorysem lub kalkulacją (§ 19. ust. 2. ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku).

Stosownie do brzmienia § 19. ust. 3. ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku przy ustaleniu wysokości szkody dokumentować należało koszty naprawy, wymiany, zakupu oraz koszty wymienione w ust. 2. – fakturą albo rachunkiem wraz z kosztorysem lub kalkulacją, koszty wytworzenia – kalkulacją kosztów wytworzenia.

Wysokość odszkodowania ustala się w granicach sumy ubezpieczenia lub limitów odpowiedzialności (...) ustalonych dla danego mienia w kwocie odpowiadającej rozmiarowi szkody ustalonemu zgodnie z zasadami określonymi w § 19. oraz ust. 2 – 8 (§ 20. ust. 1. ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku).

Przy ustalaniu wysokości odszkodowania uwzględnia się rachunek szkody, o którym mowa w § 17. pkt 4), sporządzony przez ubezpieczającego lub ubezpieczonego oraz okoliczności powstania szkody i stan faktyczny. Jeżeli rozmiar szkody podany przez ubezpieczającego lub ubezpieczonego w rachunku szkody w istotny sposób różni się od ustaleń dokonanych przez (...), podstawę ustalenia wysokości odszkodowania stanowi stwierdzony stan faktyczny (§ 20. ust. 6. ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku).

Zgodnie z § 21. ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku jeżeli ubezpieczony jest uprawniony do odliczenia podatku od towarów i usług VAT, naliczanego przy nabyciu mienia stanowiącego przedmiot ubezpieczenia, to wartości będące podstawą ustalenia sumy ubezpieczenia, wysokości szkody, wysokości odszkodowania dla tego mienia nie uwzględniają tego podatku.

(...) wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku ubezpieczeniowym [§ 23. ust. 1. ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku].

Dowód: wydruki ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku – k. 24 – 30, k. 124 – 130.

Stosownie do treści załącznika nr 2 do ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku obejmującego wymogi w zakresie zabezpieczeń przeciw kradzieżowych ubezpieczonego mienia oraz limity odpowiedzialności (...) dla wartości pieniężnych ubezpieczone mienie – z zastrzeżeniem § 2. – powinno znajdować się w budynkach wykonanych z materiałów i w technologii właściwej dla przeznaczenia użytkowego danego budynku – zgodnie z przepisami prawa budowlanego. Elementy konstrukcyjne budynków i wyodrębnionych w nich lokali, tj. ściany, okna, drzwi, podłogi, stropy, dachy powinny być w należyтым stanie technicznym, o konstrukcji niemożliwej do zdemontowania w prosty i łatwy sposób bez równoczesnego jej uszkodzenia lub zniszczenia przy użyciu narzędzi (§ 1. ust. 1. załącznika nr 2 do ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku obejmującego wymogi w zakresie zabezpieczeń przeciw kradzieżowych ubezpieczonego mienia oraz limity odpowiedzialności (...) dla wartości pieniężnych).

Ponadto powinny być spełnione warunki polegające m. in. na tym, że budynek lub lokal, w którym znajduje się ubezpieczone mienie nie może posiadać niezabezpieczonych otworów, przez które możliwy byłby dostęp do ubezpieczonego mienia bez włamania; drzwi, okna oraz zabezpieczenia innych otworów zewnętrznych budynku lub lokalu muszą być w należyтым stanie technicznym oraz tak skonstruowane, osadzone i zamknięte, aby ich wyłamanie lub wyważenie nie było możliwe bez postawienia śladów stanowiących dowód użycia siły i narzędzi [§ 1. ust. 2. pkt 1) załącznika nr 2 do ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku obejmującego wymogi w zakresie zabezpieczeń przeciw kradzieżowych ubezpieczonego mienia oraz limity odpowiedzialności (...) dla wartości pieniężnych].

Gdy jednak ubezpieczone mienie znajduje się z lokalu mieszczącym się w budynku biurowym, galerii (centrum) handlowej lub handlowo – rozrywkowej, dla którego ustanowiono całodobowy dozór, dopuszcza się zamknięcie drzwi

wewnętrznych prowadzących do poszczególnych lokali na jeden zamek wielozastawkowy lub zabezpieczenie wejścia do lokalu handlowego antywłamaniową roletą zamykaną na jeden zamek wielozastawkowy w przypadku, gdy lokal nie posiada drzwi [§ 1. ust. 2. pkt 3) załącznika nr 2 do ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku obejmującego wymogi w zakresie zabezpieczeń przeciw kradzieżowym ubezpieczonego mienia oraz limity odpowiedzialności (...) dla wartości pieniężnych).

Dowód: wydruki załącznika nr 2 do ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku obejmującego wymogi w zakresie zabezpieczeń przeciw kradzieżowym ubezpieczonego mienia oraz limity odpowiedzialności (...) dla wartości pieniężnych – k. 33 – 35, k. 133 – 135.

Umowa ubezpieczenia pomiędzy D. S. (1) a P. (...) została zawarta pomimo braku zabezpieczenia w postaci odrębnego dachu lub stropu nad stoiskiem D. S. (1) w galerii handlowej w Ż. I. Z. przez zawarciem umowy ubezpieczenia pytała D. S. (1) jedynie o zabezpieczenia w postaci sejfu, kluczy i ochrony tego miejsca przez podmiot zajmujący się ochroną fizyczną.

Dowód: zeznania świadka I. Z. – k. 211 – 211 verte .

I. Z. nie wspominała nic o ograniczeniach odpowiedzialności P. (...) za szkody powstałe w ubezpieczonym mieniu.

Dowód: zeznania świadka I. Z. – k. 211 – 211 verte ; przesłuchanie powoda D. S. (1) – k. 229 verte – 230.

Po zawarciu umowy ubezpieczenia D. S. (1) nie wprowadzał żadnych zmian w lokalu, w którym prowadził działalność gospodarczą w galerii handlowej w Ż., które polegałyby na ingerowaniu w sposób jego wyodrębnienia poza to, że wyposażył lokal w szafy i regały. Dach galerii handlowej w Ż. wykonany był z blachy i znajdował się na wysokości około 8,00 m – 10,00 m nad powierzchnią galerii handlowej i składał się z dwóch części w postaci poszyc znajdujących się w odległości około 30,00 cm jedno od drugiego. Sama galeria handlowa w Ż. była ogrodzona i dozorowana przez podmiot świadczący usługi w zakresie ochrony fizycznej. W środku budynku galerii handlowej znajdowały się kamery i czujniki ruchu.

Dowód: przesłuchanie powoda D. S. (1) – k. 229 verte – 230.

Wartość samych wyrobów ze złota i srebra stwierdzonych fakturami VAT, które zostały zabrane z lokalu, w jakim D. S. (1) prowadził działalność gospodarczą w galerii handlowej w Ż. wynosiła około 75.266,17 zł „brutto”, tj. 61.192,00 zł „netto”.

Dowód: odpisy faktury VAT nr (...) z dnia 20 stycznia 2015 r. – k. 37, k. 137; odpisy faktury VAT nr (...) z dnia 24 marca 2015 r. – k. 38, k. 138; odpisy faktury VAT nr (...) z dnia 08 maja 2015 r. – k. 39, 139; odpisy faktury VAT nr (...) z dnia 08 lipca 2015 r. – k. 40, k. 140; odpisy faktury VAT nr (...) z dnia 13 lipca 2015 r. – k. 41, k. 141; odpisy faktury VAT nr (...) z dnia 13 lipca 2015 r. – k. 42, k. 142; odpisy faktury VAT nr (...) z dnia 19 sierpnia 2015 r. – k. 43, k. 143; odpisy faktury VAT nr (...) z dnia 09 października 2015 r. – k. 44, k. 144; odpisy faktury VAT nr (...) z dnia 04 listopada 2015 r. – k. 45, k. 145; odpisy faktury VAT nr (...) z dnia 19 listopada 2015 r. – k. 46, k. 146.

Z kolei wartość tzw. złomu ze złota i srebra wynosiła łącznie około 21.402,50 zł „brutto”.

Dowód: odpis pisemnego zestawienia – k. 49; 13 odpisów rachunków – k. 50 – 53; odpis pisemnego zestawienia – k. 54; 22 odpisy rachunków – k. 55 – 60; odpis pisemnego zestawienia – k. 61; 13 odpisów rachunków – k. 62 – 65.

Ponadto ze stoiska D. S. (1) zabrane zostały metalowe wzorniki obrączek o łącznej wartości 3.694,43 zł „brutto”, tj. 3.003,60 zł „netto”.

Dowód: odpisy faktury VAT nr (...) z dnia 19 marca 2012 r. – k. 47, k. 147, k. 194; odpisy faktury VAT nr (...) z dnia 28 października 2013 r. – k. 48, k. 148, k. 195.

D. S. (1) ze stoiska w galerii handlowej w Ż. utracił także ekspozytyory o łącznej wartości 2.473,87 zł „brutto”, tj. 2.011,28 zł „netto”.

Dowód: odpisy faktury VAT nr (...) z dnia 13 lipca 2015 r. – k. 68, k. 168.

Wyroby ze złota i srebra zostały ukradzione w kasy pancernej, która znajdowała się w lokalu, w jakim D. S. (1) prowadził działalności gospodarczą w galerii handlowej w Ż.. Kasa pancerna została wówczas zniszczona przez sprawców kradzieży. Zostały w niej wyłamane rygle w drzwiczkach. D. S. (1) nabył w związku z tym kolejną kasę pancerną.

Dowód: przesłuchanie powoda D. S. (1) – k. 229 verte – 230.

D. S. (1) zgłosił szkodę w dniu 17 grudnia 2015 r. W samym zgłoszeniu złożył oświadczenie, że dokonał odliczenia podatku od towarów i usług w związku z nabyciem mienia będącego przedmiotem szkody.

Dowód: odpisy informacji z dnia 17 grudnia 2015 r. o dokumentach potrzebnych do ustalenia odpowiedzialności lub wysokości odszkodowania – k. 71 – 71 verte , k. 171 – 171 verte .

Po dokonaniu kradzieży z lokalu D. S. (1) znajdującego się w galerii handlowej w Ż. i w związku z wyczerpaniem sumy ubezpieczenia I. Z. reprezentując P. (...) ponownie zawarła z D. S. (1) umowę ubezpieczenia, którą objęta została działalność gospodarcza prowadzona przez D. S. (1) w galerii handlowej w Ż..

Dowód: zeznania świadka I. Z. – k. 211 – 211 verte ; przesłuchanie powoda D. S. (1) – k. 229 verte – 230.

D. S. (1) opłacił ponownie składkę na ubezpieczenie w związku z zawarciem kolejnej umowy ubezpieczenia dotyczącej prowadzonej przez niego działalności gospodarczej w galerii handlowej w Ż..

Dowód: przesłuchanie powoda D. S. (1) – k. 229 verte – 230.

Powyższy stan faktyczny sprawy został uznany w części za bezsporny na podstawie art. 229. k.p.c.

Otóż strony zgodnie przyznały, że w dniu 28 lipca 2015 r. D. S. (2) zawarł z P. (...) umowę ubezpieczenia, której warunki zostały potwierdzone polisą numer (...). Nie było sporu co do tego, że umowa ubezpieczenia została zawarta przez D. S. (1) w związku z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej m. in. w galerii handlowej w Ż.. Strony zgodnie przyznały, że zakresem ubezpieczenia objęte zostały należące do D. S. (1) związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą m. in. urządzenia

i wyposażenie na sumę 5.000,00 zł oraz wartości pieniężne z tytułu kradzieży

w włamaniam na sumę 50.000,00 zł i wartości pieniężne z tytułu rabunku w lokalu na kwotę 20.000,00 zł. Strony zgodne były również co do tego, że z dnia 10 grudnia 2015 r. na 11 grudnia 2015 r. doszło do włamania do budynku galerii handlowej w Ż.. Poza sporem było, że sprawcy zdarzenia dostali się do budynku galerii handlowej w Ż. przez otwór w dachu, który został wycięty. Strony zgodnie również przyznały, że sprawcy dostali się do stoiska D. S. (1) przez otwór nad stoiskiem, które nie było w żaden sposób zabezpieczone od góry, tj. nie dysponowało odrębnym od budynku galerii dachem czy też odrębnym stropem. Nie było sporu co do tego, że w piśmie z dnia 21 stycznia 2016 r. P. (...) odmówił wypłaty odszkodowania, gdyż sprawcy zdarzenia dostali się do budynku galerii handlowej w Ż. przez

otwór w dachu, który został wycięty a do stoiska D. S. (1) dostali się przez otwór nad stoiskiem, które nie było w żaden sposób zabezpieczone od góry, tj. nie dysponowało odrębnym od budynku galerii dachem czy też odrębnym stropem. Strony zgodnie przyznały, że (...) spółka akcyjna podtrzymała swoje stanowisko co do odmowy wypłaty świadczenia odszkodowawczego.

Okoliczności powyższe zostały przytoczone przez obydwie strony pozwie i w sprzeciwie od nakazu zapłaty względnie w dalszych pismach procesowych, „Jako że przyznanie powołanych okoliczności wynikających z oświadczeń obu stron nie budziło w świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego wątpliwości, okoliczności te zostały uznane za prawdziwe. Dlatego też, zważywszy na zasadę wyrażoną w art. 229. k.p.c., fakty te sąd uznał rzeczywiście zaistniałe.

Powyższy stan faktyczny sprawy został także uznany w znacznej części za bezsporny na podstawie art. 230. k.p.c.

Otóż bezsporne było to, że D. S. (1) prowadził działalność gospodarczą w zakresie produkcji wyrobów jubilerskich. Bezsporne było, że za P. (...) umowę ubezpieczenia z D. S. (1) zawarła I. Z. jako przedstawiciel towarzystwa ubezpieczeń. Bezsporne było, że sprawcy zdarzenia zabrali ze stoiska D. S. (1) po włamaniu się do kasy pancernej wyroby ze złota oraz tzw. złom ze słońca i srebra. Poza sporem było, że ponadto sprawcy włamania zabrali także metalowe wzorniki obrączek oraz gotówkę, zniszczone zostały również ekspozytory. Bezsporne było, że D. S. (1) zwrócił się ponownie o wypłatę odszkodowania. Nie było sporu co do tego, że w piśmie z dnia 30 marca 2016 r. P. (...) odmówił ostatecznie wypłaty świadczenia za szkodę w mieniu D. S. (1).

Fakty te przytoczone przez powoda w pozwie ewentualnie w dalszym piśmie procesowym bądź też przez stronę pozwaną w pisemnej odpowiedzi na pozew ewentualnie w dalszym piśmie procesowym nie doczekały się z przeciwnej strony wyraźnego zaprzeczenia czy też potwierdzenia. Skoro zatem strona przeciwna nie wypowiedziała się co do przytoczonych okoliczności, fakty te sąd, mając na uwadze treść pozwu jak i sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz wyniki całej rozprawy w szczególności dowody z odpisów dokumentów zalegających w aktach sprawy, mógł uznać za przyznane a w konsekwencji za rzeczywiście zaistniałe.

Rekonstrukcji stanu faktycznego sąd dokonał w części na podstawie odpisów dokumentów i wydruków zgromadzonych w toku postępowania dowodowego. Sąd nie dopatrył się uchybień w ich treści oraz formie.

Odpisy dokumentów i odpisy dokumentów prywatnych oraz wydruki sąd uznał w całości za autentyczne i wiarygodne. Żadna ze stron ich nie kwestionowała, tak pod względem poprawności formalnej jak i materialnej. Nie ujawniły się też jakiegokolwiek okoliczności podważające moc dowodową odpisów tych dokumentów, które należałoby brać pod uwagę z urzędu. Domniemania, z których korzystają dokumenty urzędowe jak i prywatne [autentyczności i złożenia zawartego w nim oświadczenia przez osobę, która podpisała dokument prywatny (vide: T. Ereciński, „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Część druga. Postępowanie zabezpieczające. Tom 1”, wydanie 2, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2007 r., pod red. T. Erecińskiego, s. 576, teza 11 do art. 245, s. 590, teza 1 do art. 253)], pozostały niewzruszone. Dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenia zawarte w dokumentach (art. 245. k.p.c. w zw. z art. 233. § 1. k.p.c.). Wydruki natomiast stanowiły dowód co do istnienia zapisu komputerowego o określonej treści, która została w nich zawarta, w chwili dokonywania wydruku (k. 309. k.p.c. w zw. z art. 233. § 1. k.p.c.) (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 08 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa 1399/12, nie publ., LEX numer 1362755).

Zeznania świadka I. Z. stanowić mogły podstawę czynionych ustaleń faktycznych, jako że w zakresie okoliczności relevantnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy co do zasady jawiły się one jako jasne i logiczne, a nadto korespondowały z pozostałą częścią materiału dowodowego. W szczególności świadek I. Z. przesłuchana w sprawie była osobą obiektywną, której bezpośrednio nie dotyczyło samo postępowanie. Nadto zeznania wskazanego świadka wraz z depozycjami powoda stanowiły spójną całość, zatem sąd nie znalazł powodów, by kwestionować którąkolwiek ich część tym bardziej, że żadna ze stron postępowania nie przedstawiła jakiegokolwiek wiarygodnego dowodu, który mógłby poddać w wątpliwość te depozycje. Świadek w sposób spontaniczny i jasny odpowiadał na za-

dawane pytania a bezpośredni z nim kontakt na rozprawie w czasie jego przesłuchiwania jedynie umocnił przekonanie co do wiarygodności słów świadka.

Ustalając stan faktyczny sprawy sąd oparł się również na dowodzie z przesłuchania powoda D. S. (1), któremu jednak sąd dał wiarę w całości. Jego depozycje zgodne były ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Depozycje powoda stanowić mogły zatem podstawę czynionych ustaleń faktycznych w całości, gdyż zgodne były z zebrany materiałem dowodowym i znajdowały potwierdzenie w treści odpisów dokumentów oraz uzupełniały się z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym w postaci zeznań świadka I. Z..

Sąd postanowił pominąć dowód z przesłuchania za stronę pozwaną osób wchodzących w skład organu uprawnionego do reprezentowania strony pozwanej jako osoby prawnej, gdyż zgłoszone pozostałe środki dowodowe pozwoliły w wystarczającym stopniu wyjaśnić fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 299. k.p.c. i art. 300. § 1. k.p.c. w zw. z art. 227. k.p.c.).

III

Sąd Rejonowy w Tarnowie zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w zdecydowanej części, w związku z czym sąd zasądził niemal całą kwotę objętą żądaniem pozwu.

Powód D. S. (1) domagał się zasądzenia od strony pozwanej P. (...)kwoty 56.308,71 zł w oparciu o art. 805. § 1. k.c., art. 805. § 2. pkt 1) k.c. i art. 821. k.c. oraz art. 384. § 1. k.c. i art. 12. ust. 3. i ust. 4. ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 1206 z późn. zm.) w zw. § 4. ust. 1. pkt 1), § 3. ust. 1. pkt 1) lit. a) i lit. e), § 2 pkt 10) lit. a) ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku w związku

z treścią § 1. ust. 2. pkt 3) załącznika nr 2 do ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku obejmującego wymogi w zakresie zabezpieczeń przeciw kradzieżowym ubezpieczonego mienia oraz limity odpowiedzialności (...) dla wartości pieniężnych z art. 353⁽¹⁾. k.c. oraz art. 471. k.c., art. 476. k.c. i art. 477. § 1. k.c. oraz art. 361. k.c. w zw. z art. 363. k.c. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 56.308,71 zł od dnia 30 marca 2016 r. do dnia zapłaty na podstawie art. 359. § 1. k.c. w zw. z art. 481. § 1.

i § 2. zd. I. k.c. oraz art. 817. § 1. k.c. i w zw. z art. 16. ust. 2. ustawy o działalności ubezpieczeniowej a także przepisów art. 481. § 2. i § 2⁽⁴⁾ k.p.c. w wersji obowiązującej od dnia 01 stycznia 2016 r.

W myśl art. 805. § 1. k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie m. in. przy ubezpieczeniu majątkowym – określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku [art. 805. § 2. pkt 1) k.c.].

Po myśli art. 821. k.c. przedmiotem ubezpieczenia majątkowego może być każdy interes majątkowy, który nie jest sprzeczny z prawem i daje się ocenić w pieniądzu.

Zgodnie z przepisem art. 384. § 1. k.c. ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy.

W myśl art. 12. ust. 3. ustawy o działalności ubezpieczeniowej ogólne warunki ubezpieczenia oraz umowa ubezpieczenia powinny być formułowane jednoznacznie i w sposób zrozumiały.

Po myśli art. 12. ust. 4. ustawy o działalności ubezpieczeniowej postanowienia sformułowane niejednoznacznie interpretuje się na korzyść ubezpieczającego, ubezpieczonego, uposażonego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia.

Stosownie do brzmienia art. 471. k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Po myśli art. 476. k.c. dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Nie dotyczy to wypadku, gdy opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Stosownie do treści art. 477. § 1. k.c. w razie zwłoki dłużnika wierzyciel może żądać, niezależnie od wykonania zobowiązania, naprawienia szkody wynikłej ze zwłoki.

Wreszcie w myśl art. 361. § 1. k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361. § 2. k.c.).

W myśl art. 361. § 1. k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361. § 2. k.c.).

Zgodnie z art. 363. § 1. k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególnie okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (art. 363. § 2. k.c.).

Odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu (art. 359. § 1. k.c.).

Po myśli art. 481. § 1. k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzyciel jest oprocentowany według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481. § 2. k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2016 r.).

Zgodnie natomiast z art. 481. § 2⁴. k.c. obowiązującym od dnia 01 stycznia 2016 r. Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie.

Zgodnie z brzmieniem art. 817. § 1. k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku.

Po myśli art. 16. ust. 2. ustawy o działalności ubezpieczeniowej jeżeli w terminach określonych w umowie lub w ustawie zakład ubezpieczeń nie wypłaci świadczenia, zawiadamia pisemnie osobę zgłaszającą roszczenie o przyczynach niemożności zaspokojenia jej roszczeń w całości lub w części, a także wypłaca bezsporną część świadczenia.

Norma art. 805. § 1. k.c. zawiera regulację statuującą istotę umowy ubezpieczenia, określa elementy istotne przedmiotowo (*essentialia negotii*) umowy ubezpieczenia oraz zasadnicze obowiązki stron umowy ubezpieczenia. Stosownie do brzmienia tego przepisu umowa ubezpieczenia pozostaje umową konsensualną, tj. dochodzi do skutku w wyniku osiągnięcia porozumienia przez kontrahentów, jest umową dwustronnie zobowiązującą choć nie jest jednocześnie umową wzajemną w rozumieniu art. 487. § 1. k.c. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2006 r., sygn. akt IV CSK 125/06, publ. OSCNC – ZB. D. 2008 r., z. A, poz. 7, s. 44), jako że świadczenie zakładu ubezpieczeń nie musi zostać spełnione, jeśli przez czas trwania umowy ubezpieczenia do zajścia zdarzenia obligującego do wypłaty określonego świadczenia nie dojdzie.

Umowa ubezpieczenia nie ma zatem charakteru wzajemnego, choć odpowiednikiem świadczenia ubezpieczającego w postaci składki pozostaje świadczenie zakładu ubezpieczeń co do zasady najczęściej pieniężne spełniane w sytuacji zaistnienia zdarzenia określonego w umowie ubezpieczenia.

Podstawowym obowiązkiem ubezpieczyciela wynikającym z umowy ubezpieczenia pozostaje udzielenie ochrony ubezpieczeniowej poprzez wypłatę świadczenia określonego umową ubezpieczenia zaś w przypadku ubezpieczającego podstawowym obowiązkiem pozostaje opłacanie umówionej składki. Obowiązki te statuowane zostały w przepisie art. 805. § 1. i § 2. k.c. i były takie same w przypadku umowy ubezpieczenia majątkowego, co wynikało z art. 821. k.c. w zw. z art. 805. § 1. i § 2. pkt 1) k.c.

Redakcja przepisu art. 361. k.c. wskazuje, że pod rządem kodeksu cywilnego obowiązuje zasada naprawienia szkody poprzez całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku z zastrzeżeniem, iż niedopuszczalne wszakże jest bezzasadne wzbogacenie poszkodowanego.

Z kolei z mocy art. 363. k.c. poszkodowanemu przysługuje wybór sposobu naprawienia wyrządzonej mu szkody, tj. przez przywrócenie stanu poprzedniego czyli doprowadzenie do stanu, jaki miał miejsce przed powstaniem szkody bądź też przez zapłatę sumy pieniężnej, czyli uiszczenie kwoty odpowiadającej wysokości powstałej szkody. W przepisie tym jednak ustanowiono jednocześnie dwa wyjątki od zasady wyboru sposobu naprawienia szkody, w razie których zaistnienia poszkodowanemu przysługuje jedynie odszkodowanie w formie świadczenia pieniężnego. Ograniczenie takie może także wynikać z przepisów szczególnych, którymi m. in. pozostawały art. 805. k.c. i art. 822. k.c. (vide: T. Wiśniewski, powołany już wyżej „Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom 1”, s. 83, teza 3 do art. 363; T. Wiśniewski, powołany już wyżej „Kodeks cywilny. Komentarz. Zobowiązania. III. Część 1”, s. 100, teza 3 do art. 363; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., sygn. akt III CZP 68/01, publ. OSNC 2002 r., nr 6, poz. 74).

Powodowi przysługiwało zatem stosownie do treści art. 805. § 1. i § 2. pkt 1) k.c. w zw. z art. 821. k.c. odszkodowanie pieniężne. Powód w związku ze zdarzeniem, które miało miejsce w nocy z dnia 10 grudnia 2015 r. na dzień 11 grudnia 2015 r. kiedy to doszło do włamania do budynku galerii handlowej, w której w jednym z lokali prowadził działalności gospodarczą D. S. (1), podczas którego to zdarzenia sprawcy włamania weszli również do lokalu powoda i po włamaniu się do znajdującej się w lokalu szafy pancernej zabrali wyroby ze złota oraz złom złoty i srebrny a ponadto zabrali wzorniki metalowe obrączek oraz gotówkę w kwocie 240,00 zł i zniszczyli ekspozytory, uzyskał roszczenie o zapłatę kwoty odpowiadającej szkodzie poniesionej przez niego do wysokości sumy ubezpieczenia. Zawarł on bowiem umowę ubezpieczenia odpowiedzialności z P. (...), do której zastosowanie znajdowały także ogólne warunki ubezpieczenia.

Zgodnie z bezspornym w większości stanem faktycznym jak i poczynionymi ustaleniami faktycznymi w oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe ochroną ubezpieczeniową na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej przez D. S. (1) z P. (...) objęte było jego mienie związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą i znajdujące się w miejscu prowadzonej przez D. S. (1) działalności gospodarczej. W ramach polisy pozwany zakład ubezpieczeń zobowiązał się do udzielenia ochrony ubezpieczeniowej za szkody wyrządzone w mieniu D. S. (1) związanym z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, między innymi w zakresie wartości pieniężnych czyli środkach pieniężnych wyrobach ze złota i srebra oraz wyposażeniu miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na skutek m. in. kradzieży

z włamaniem. Ochroną objęte były szkody rzeczowe oraz straty finansowe

w ubezpieczonym mieniu powstałe w okresie ubezpieczenia. Co więcej z bezspornego stanu faktycznego wynikało również, że szkoda miała miejsce w okresie objętym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej w Ż.. Zgodnie również z brzmieniem ogólnych warunków ubezpieczenia doszło do powstania szkody w mieniu powoda na skutek kradzieży z włamaniem, gdyż sprawcy szkody włamali się do budynku galerii handlowej a następnie dostali się do lokalu, w którym powód prowadził działalność gospodarczą i włamali się kasy pancernej, w której znajdowały się wybory ze złota oraz złoty i srebrny złom. Ty samym spełniony została przesłanka w postaci szkody na skutek kradzieży

z włamaniem, gdyż zgodnie z ogólnymi warunkami ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku doszło do kradzieży z włamaniem z zamkniętego urządzenia do przechowywania wartości pieniężnych [vide: § 2. pkt 10) lit.

a) ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku]. Wbrew przy tym twierdzeniom strony pozwanej z treści § 1. ust. 2. pkt 3) załącznika nr 2 do ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku obejmującego wymogi w zakresie zabezpieczeń przeciw kradzieżowych ubezpieczonego mienia oraz limity odpowiedzialności (...) dla wartości pieniężnych wcale nie wynikało, że lokal znajdujący się w galerii handlowej musiał mieć takie zabezpieczenia jak lokal znajdujący się w innym budynku aniżeli galeria handlowa, co wyraźnie wynikało z porównania brzmienia § 1. ust. 2. pkt 1) i pkt 3) załącznika nr 2 do ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku obejmującego wymogi w zakresie zabezpieczeń przeciw kradzieżowych ubezpieczonego mienia oraz limity odpowiedzialności (...) dla wartości pieniężnych. Lokal w galerii handlowej nie musiał zatem spełniać tak surowych wymogów jak lokal opisany w pkt 1) ust. 2. § 1. załącznika nr 2 do ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku obejmującego wymogi w zakresie zabezpieczeń przeciw kradzieżowych ubezpieczonego mienia oraz limity odpowiedzialności (...) dla wartości pieniężnych. Lokal znajdujący się w galerii handlowej zatem musiał jedynie mieć całodobowy dozór, przez co dopuszczalne było zamknięcie drzwi wewnętrznych prowadzących do takiego lokalu na jeden zamek wielozastawkowy lub istnienie zabezpieczenie wejścia do lokalu handlowego antywłamaniową roletą zamykaną na jeden zamek wielozastawkowy w przypadku, gdy lokal nie posiada drzwi. Lokal znajdujący się w galerii handlowej nie musiał zatem w przeciwieństwie do lokalu usytuowanego w innym budynku aniżeli galeria handlowa czy galeria handlowo – rozrywkowa względnie budynku biurowym spełniać takich warunków, że nie mógł posiadać niezabezpieczonych otworów, przez które możliwy byłby dostęp do ubezpieczonego mienia bez włamania; drzwi, okna oraz zabezpieczenia innych otworów zewnętrznych budynku lub lokalu muszą być w należyтым stanie technicznym oraz tak skonstruowane, osadzone i zamknięte, aby ich wyłamanie lub wyważenie nie było możliwe bez postawienia śladów stanowiących dowód użycia siły i narzędzi, które to wymogi zostały wyraźnie zastrzeżone dla lokali usytuowanych a innych budynkach aniżeli galeria handlowa czy galeria handlowo – rozrywkowa względnie budynek biurowy.

Powód wybrał świadczenie pieniężne. Odszkodowanie pieniężne nie mogło być przy tym wyższe niż wartość powstałej szkody. Odszkodowanie pieniężne w założeniu ma bowiem umożliwić poszkodowanemu przywrócenie uszkodzonego a objętego ochroną ubezpieczeniową mienia do stanu sprzed zdarzenia powodującego szkodę. Naprawienie szkody zatem ma na celu przywrócenie sytuacji, która istniałaby, gdyby zdarzenie powodujące szkodę nie miało miejsca.

Kwota, której dochodził pozwem D. S. (1), wynikała z szeregu faktur VAT i rachunków choć w zakresie kosztów szafy pancernej D. S. (2) nie wykazał jej wartości takim dokumentem a zatem zgodnie z brzmieniem § 19. ust. 1. pkt 1) rzeczywistego kosztu takiej szafy pancernej powód nie wykazał przed sądem żadnym dokumentem. Powód miał ponadto prawo dochodzić roszczenia z tytułu szkody tylko i wyłącznie bez kwoty odpowiadającej podatкови od

towarów i usług, skoro jako poszkodowany prowadził działalności gospodarczą, w związku z którą był uprawniony do jego odliczenia (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., sygn. akt III CZP 14/97, publ. OSNC 1997 r., nr 8, poz. 103, § 21. ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku).

Pozwany zakład ubezpieczeń jako udzielający ubezpieczenia majątkowego a tym samym ochrony ubezpieczeniowej zdecydował jednak o odmowie przyznania na rzecz ubezpieczającego i zarazem ubezpieczonego D. S. (1) jakiegokolwiek sumy w ramach odszkodowania. P. (...)w piśmie z dnia 21 stycznia 2016 r. oraz w piśmie z dnia 30 marca 2016 r. poinformował bowiem powoda, że w brak było podstaw do wypłaty odszkodowania z uwagi na fakt, że zgodnie z postanowieniami § 2. ust. 10. lit. a) oraz § 2. pkt 11) ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku nie doszło do kradzieży z włamaniem, jako że lokal D. S. (1) nie był odpowiednio zabezpieczony gdyż dysponował otworem, przez które sprawca mógł się dostać do środka bez potrzeby pozostawienia śladów stanowiących dowód użycia siły i narzędzi. Tym samym wbrew treści § 1. ust. 2. pkt 3) załącznika nr 2 do ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku obejmującego wymogi w zakresie zabezpieczeń przeciw kradzieżowych ubezpieczonego mienia oraz limity odpowiedzialności (...) dla wartości pieniężnych zakład ubezpieczeń zrównał oba rodzaje lokali, które sam w treści tego załącznika wyraźnie rozróżnił, jeśli chodzi o warunki, jakie musiały spełniać, aby ponosił odpowiedzialność za powstałą w znajdujących się w nich mieniu szkodę.

Na podstawie częściowo bezspornego stanu faktycznego jak i poczynionych ustaleń faktycznych należało stwierdzić, że pomiędzy D. S. (1) a P. (...)doszło do zawarcia umowy zawierającej elementy przedmiotowo istotne właściwe dla umowy ubezpieczenia, w wyniku której P. (...)zobowiązał się zapłacić świadczenie odszkodowawcze w sytuacji wyrządzenia szkody w mieniu D. S. (1), między innymi na skutek kradzieży z włamaniem, przy czym ochroną objęte były szkody rzeczowe oraz straty finansowe będące następstwem ubezpieczonych działań w okresie ubezpieczenia. W wyniku zawartej umowy powód w całości wykonał swe obowiązki, tj. uiszczył składkę, czego nie można powiedzieć o pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Umowa ubezpieczenia obligowała stronę pozwaną do zapłaty świadczenia, P. (...)jednak nie uczynił zadość w sposób należyty swemu podstawowemu obowiązkowi. O ile bowiem ubezpieczający płacąc składkę wywiązał się ze swego obowiązku w całości, to zakład ubezpieczeń nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku, tj. nie zapłacił należnego odszkodowania.

Zważywszy przy tym na zaoferowane przez strony i przeprowadzone dowody oraz w większości bezsporny stan faktyczny należało przy tym stwierdzić, iż bezzasadne były stanowisko P. (...), jakoby pozwany ubezpieczyciel nie odpowiadał za szkody powstałe w mieniu powierzonym, gdyż nie doszło do kradzieży z włamaniem w rozumieniu § 2. pkt 10) lit. a) ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku na skutek tego, że lokal nie spełniał warunków

w postaci odpowiednich zabezpieczeń określonych z kolei w treści załącznika nr 2 do ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku obejmującego wymogi w zakresie zabezpieczeń przeciw kradzieżowych ubezpieczonego mienia oraz limity odpowiedzialności (...) dla wartości pieniężnych.

W pierwszej kolejności należało wskazać, że zgodnie z zaleceniem wynikającym z art. 12. ust. 3. ustawy o działalności ubezpieczeniowej treść ogólnych warunków ubezpieczenia ogólne warunki ubezpieczenia oraz umowa ubezpieczenia winny zostać sformułowane w sposób jednoznaczny i zrozumiały. Jednocześnie uwzględniając fakt, że ogólne warunki pomimo tego ogólnego zalecenia mogą nie zostać sformułowane jednoznacznie i w sposób zrozumiały, a także mając na względzie, że ich autorem pozostaje strona umowy ubezpieczenia, która udziela ochrony ubezpieczeniowej, tj. pozwany ubezpieczyciel, ustawodawca zdecydował, iż w takim zakresie, w jakim treść ogólnych warunków umów ubezpieczenia pozostawała niejasna, niejednoznaczna i odwoływała się do pojęć niedookreślonych, wątpliwości z tym związane należało tłumaczyć

i interpretować na korzyść drugiej strony umowy ubezpieczenia czyli ubezpieczającego i zarazem ubezpieczonego (art. 12. ust. 4. ustawy o działalności ubezpieczeniowej). Taki pogląd wyraził Sąd Najwyższy stwierdzając, że „ubezpieczyciel jako autor ogólnych warunków ubezpieczenia, a przy tym profesjonalista, ma obowiązek sformułować je precyzyjnie. W razie niejasności czy wątpliwości co do poszczególnych postanowień należy je interpretować na korzyść ubezpieczającego. Byłoby bowiem sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, by konsekwencje niecisłej

redakcji tych postanowień obciążały ubezpieczającego” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 marca 2003 r., sygn. akt IV CKN 1858/00, nie publ., LEX nr 78897; vide również uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 16 września 1993 r., sygn. akt III CZP 126/93, publ., OSNC 1994 r., nr 5, poz. 98; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 02 września 1998 r., sygn. akt III CKN 605/97, nie publ., LEX nr 1215932, uzasadnienie orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 1959 r., sygn. akt IV CR 1027/58, nie publ., LEX nr 1634349). Pogląd ten znalazł również potwierdzenie w judykaturze sądów powszechnych, jako że Sąd Apelacyjny w Łodzi stwierdził, że „ujemne skutki wadliwie opracowanych ogólnych warunków ubezpieczeń, polegające na możliwości dowolnej ich interpretacji, powinny obciążać ubezpieczyciela, jako profesjonalistę i autora tych warunków” (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 28 lutego 1996 r., sygn. akt I ACr 37/96, publ., OSA 1996 r., nr 9, poz. 43).

Nawiązując do jednego z powołanych orzeczeń, w myśl którego „warunki należytego zabezpieczenia ubezpieczonego mienia określone w ogólnych warunkach ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku (M.P. 1990 Nr 6, poz. 48) są spełnione także wówczas, gdy mienie znajduje się w pomieszczeniu zabezpieczonym stosownie do tych warunków, chociażby pomieszczenie to wchodziło w skład lokalu, który nie jest w taki sposób zabezpieczony” (tak Sąd Najwyższy w powołane już wyżej uchwałę z dnia 16 września 1993 r.) można przyjąć, że warunki należytego zabezpieczenia ubezpieczonego mienia określone w ogólnych warunkach ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku zostały spełnione, nawet gdyby przyjąć, że sam lokal ich nie spełniał, skoro warunki te spełniał sam budynek, skoro do jego wnętrza sprawcy kradzieży musieli się włamać używając narzędzi, skoro doprowadzili do powstania otworu w dachu budynku galerii handlowej.

Co więcej nawet gdyby przyjąć słuszność stanowiska strony pozwanej co do braku należytego zabezpieczenia samego lokalu powoda, w którym znajdowało się ubezpieczone mienie (a mienie to przecież i to najbardziej wartościowe znajdowało się w zamkniętym urządzeniu przeznaczonym do jego przechowywania, tj. do przechowywania wartości pieniężnych), to i tak kierując się naturą oraz właściwością zobowiązania wynikającego z umowy ubezpieczenia oraz tym, że powód nie dokonywał żadnych modyfikacji w stanie zabezpieczeń lokalu wbrew postanowieniom ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku należało uznać roszczenie powoda za zasadne. Jeśli bowiem od początku w ocenie strony pozwanej lokal powoda nie spełniał warunków, od których zależała wypłata świadczenia za szkodę w ubezpieczonym mieniu, to w ogóle nie powinno dojść do podpisania i zawarcia umowy najmu. Skoro jednak zakład ubezpieczeń zdecydował się taką umowę zawrzeć i przyjąć ryzyko konieczności spełnienia świadczenia w przypadku zaistnienia wypadku ubezpieczeniowego oraz pobrał w związku z tym składkę, to winien świadczenie swoje również spełnić, jeśli doszło do zdarzenia w postaci szkody w ubezpieczonym mieniu. Tak też zdecydowano w orzecznictwie, skoro Sąd Najwyższy uznał, że „w świetle art. 805 k.c. nie można aprobować wykładni ogólnych warunków ubezpieczenia pozwalającej na odmowę wypłaty odszkodowania w sytuacji, w której uprawniony dopiero po zajściu zdarzenia losowego dowiadyuje się, że nie spełnia wymagań do wypłaty odszkodowania (...)” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 08 grudnia 2005 r., sygn.. akt II CK 305/05, nie publ. LEX nr 311323). Podobne stanowisko co braku akceptacji wykładni i stanowiska zakładów ubezpieczeń w sytuacji, kiedy już po zawarciu umowy ubezpieczenia okazywało się, że ubezpieczony nie spełniał warunków do uzyskania odszkodowania ze względu na to, że ochronie nie podlegało ubezpieczone mienie wyrażone zostało także w orzecznictwie sądów powszechnych, które sąd orzekający tak jak i powołane wyżej stanowisko Sądu Najwyższego podzielił. Tak więc „zawarcie umowy ubezpieczenia mienia, które według treści ogólnych warunków ubezpieczenia, ubezpieczeniu nie podlega, pociąga za sobą konieczność rozwiązania kolizji między umową i wzorcem w sposób określony w tym przepisie” (tak Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 14 grudnia 2005 r., sygn.. akt I ACa 670/05, publ. OSAB 2005 r., nr 4, s. 3). Ponadto „zawarcie przez ubezpieczyciela bezwarunkowej umowy ubezpieczenia pojazdu, który w świetle postanowień ogólnych warunków ubezpieczenia w dacie objęcia go ochroną ubezpieczeniową ubezpieczeniu nie podlegał, oznaczać musi, że istniejąca w tym zakresie sprzeczność treści wzorca z zawartą przez strony umową, daje pierwszeństwo umowie” (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 06 marca 2007 r., sygn. akt I ACa 1195/06, publ. OSAŁ 2010 r., nr 2, s. 11). Przenosząc idee zawarte w powołanych orzeczeniach na grunt rozstrzygniętej sprawy należało dojść do wniosku, że nawet gdyby przyjąć, że ubezpieczone mienie powoda znajdowało się lokalu bądź też urządzeniu nie spełniającym wymagań określonych w

ogólnych warunkach ubezpieczenia mających zastosowanie do zawartej umowy ubezpieczenia takiego mienia, to zważywszy jednak na to, że zakład ubezpieczeń zdecydował się zawrzeć umowę ubezpieczenia oraz fakt pobrania składki z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia, jeżeli już doszło do zaistnienia szkody w ubezpieczonym mieniu, pierwszeństwo winny mieć prawa i obowiązki wynikające z samej umowy ubezpieczenia nie zaś z treści ogólnych warunków ubezpieczenia.

Zważywszy na powyższe rozważania uznać należało, że strona pozwana bezzasadnie odmawiała wypłaty świadczenia z tytułu powstałej w mieniu powoda szkody wywodząc, że lokal, w którym znajdowało się mienie nie spełniał warunków określonych w treści załącznika nr 2 do ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku obejmującego wymogi w zakresie zabezpieczeń przeciw kradzieżowym ubezpieczonego mienia oraz limity odpowiedzialności (...) dla wartości pieniężnych a tym samym, że nie doszło do zaistnienia zdarzenia w rozumieniu ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku, w związku z którego zajściem powstałby obowiązek spełnienia świadczenia z tytułu odszkodowania.

Nie spełniając świadczenia poprzez uiszczenie sumy 54.316,02 zł (obejmującej kwotę 50.000,00 zł tytułem świadczenia za utracone przez powoda wartości pieniężne czyli w maksymalnej kwocie wobec na tym poziomie określonej sumy ubezpieczenia, 3.003,60 zł „netto” tytułem świadczenia za utracone wzorniki obrączek oraz 1.312,42 zł „netto” tytułem świadczenia za zniszczone ekspozyty) jako łącznej wysokości szkody, za której powstanie odpowiedzialność ponosił ubezpieczyciel w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia, pozwany zakład ubezpieczeń sprzeniewierzył się nie tylko obowiązkowi ubezpieczyciela sformułowanemu w art. 805. § 1. i § 2. pkt 1) k.c. w zw. z art. 821. k.c., tj. polegającemu na zapłacie umówionego świadczenia ale i zasadzie leżącej

u podwalin prawa zobowiązań, zgodnie z którą pacta sunt servanda. Skoro bowiem P. (...) zdecydowało się zawrzeć umowę, w ramach której udzielił ochrony mieniu ubezpieczającego, który z kolei uiszczył należną zakładowi ubezpieczeń składkę a zdarzenie umowne się ziściło, tj. doszło do powstania szkody w ubezpieczonym mieniu związanym z prowadzoną przez D. S. (1) działalnością gospodarczą, to obowiązany był również do spełnienia swego wzajemnego świadczenia polegającego na zapłacie ubezpieczającemu umówionego świadczenia w umówionym terminie. Inne rozwiązanie w postaci braku terminowego spełnienia świadczenia

z tytułu zawartej przez stronę pozwaną umowy ubezpieczenia doprowadziłoby do destabilizowania pewności obrotu. Usankcjonowanie takiego stanu rzeczy spowodowałoby trudne do przyjęcia konsekwencje. Brak przy tym dowodu, aby powód zamierzał zwolnić P. (...)

z długu, skoro wzywał go do zapłaty świadczenia odszkodowawczego a ostatecznie wystąpił ze stosownym powództwem. O tym natomiast, że występujący z pozwem podmiot legitymowany był do dochodzenia zapłaty kwoty odpowiadającej wysokości kosztów naprawy wynikłych, których konieczność wynikła

w następstwie zdarzeń na terenie galerii handlowej i lokalu usytuowanym w tej galerii, w którym powód świadczył usługi i prowadził handel w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w nocy z dnia 10 grudnia 2015 r. na dzień 11 grudnia 2015 r. wraz z odsetkami liczonymi od kwoty należnej tytułem świadczenia odszkodowawczego, przekonywała treść art. 805. § 1. i § 2. pkt 1) k.c. P. (...) nie uczynił przy tym skutecznie użytku z żadnego z uprawnień z tytułu umowy ubezpieczenia, z których skorzystanie pozwoliłyby uznać, że nie popadło w zwłokę ze spełnieniem swego świadczenia. W szczególności zakład ubezpieczeń nie podniósł skutecznie żadnego zaistniałego w rzeczywistości zarzutu względem uprawnienia ubezpieczającego, które uzasadnić mogłyby powstrzymanie się przez ubezpieczyciela

z zapłatą świadczenia odszkodowawczego w terminie wynikającym z umowy czy też zapłatą świadczenia z uchybieniem umownego terminu.

Przytoczony wyżej in extenso przepis art. 471. k.c. normuje zasadę odpowiedzialności dłużnika z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania zwanej odpowiedzialnością kontraktową. Odpowiedzialność statutowana art. 471. k.c. uzależniona została od zaistnienia kumulatywnie kilku przesłanek a mianowicie niewykonania zobowiązania bądź też nienależytego wykonania zobowiązania, szkody powstałej w wyniku niewykonania bądź też nienależytego wykonania zobowiązania, związku przyczynowego pomiędzy niewykonaniem bądź też nienależytym wykonaniem zobowiązania a szkodą oraz winy dłużnika.

Ciężar udowodnienia zaistnienia trzech spośród czterech przesłanek odpowiedzialności powszechnie zwanej kontraktową spoczywa na wierzycielu. Nawet jednak ich udowodnienie nie gwarantuje definitywnego przypisania odpowiedzialności dłużnika z tego tytułu. Po stronie dłużnika bowiem zgodnie z brzmieniem części końcowej art. 471. k.c. (verba legis art. 471. in fine k.c.: „...chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi”) istnieje możliwość egzoneracji, tj. wykazania, że nie ponosi on odpowiedzialności za niewykonanie bądź też nienależyte wykonanie zobowiązania w szczególności poprzez przedstawienie okoliczności, z których wynikać będzie, że niewykonanie bądź też nienależyte wykonanie zobowiązania było następstwem sytuacji, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Fakt braku zapłaty przez P. (...)D. S. (1) środków pieniężnych tytułem świadczenia odszkodowawczego w terminie wynikającym z przepisów normujących umowę ubezpieczenia doprowadził do konkluzji, że ubezpieczyciel popadł względem ubezpieczającego i zarazem ubezpieczonego w zwłokę w wykonaniu zobowiązania z umowy ubezpieczenia zawartego z powodem. Wniosek taki nakazywało przyjąć brzmienie art. 471. k.c. D. S. (1) nie otrzymał środków pieniężnych odP. (...)w takiej wysokości, jaka została ustalona przez sąd a która mieściła się w kwocie odszkodowania możliwej do wypłaty zgodnie z limitami odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń a przedstawionej w toku postępowania zmierzającego do likwidacji szkody i w odpowiednim terminie. Jeśli zatem pomimo istnienia umowy ubezpieczenia, zaistnienia wypadku przewidzianego umową ubezpieczenia i obowiązku zapłaty umówionego świadczenia ubezpieczyciel świadczenia nie płaci w odpowiednim terminie, to jako dłużnik ubezpieczającego z tego tytułu popada co najmniej

w opóźnienie i powoduje powstanie szkody w mieniu ubezpieczającego, którego majątek nie powiększa się na skutek braku fizycznego uzyskania środków pieniężnych w odpowiedniej wysokości i w terminie zapłaty. Nienależytym wykonaniem zobowiązania pozostawał zatem sam stan zwłoki P. (...)w wykonaniu zobowiązania z zawartej umowy ubezpieczenia sprowadzającego się do zapłaty w całości i w terminie świadczenia odszkodowawczego. Dłużnik zaś dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela, przy czym nie dotyczy to wypadku, gdy opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 476. k.c.). Okoliczność ta zaś oznaczała, że dłużnik nie wykonał zobowiązania z przyczyn leżących po jego stronie, zaś wniosek taki nakazywała przyjąć treść art. 471. k.c. w zw. z art. 476. k.c. Domniemania prawne statuowane powołanymi przepisami art. 471. k.c. i art. 476. k.c. obciążały dłużnika oraz nakazywały przyjąć, że nie dotrzymując terminu zapłaty pozostawał w zwłoce nie zaś w opóźnieniu.

Pozwany zakład ubezpieczeń jako udzielający ubezpieczenia majątkowego w tym w zakresie zdarzeń, które mogły dotyczyć ubezpieczonego i utraconego mienia w postaci wartości pieniężnych oraz wyposażenia na skutek zdarzenia, jakie miało miejsce w dniu 10 grudnia 2015 r. na 11 grudnia 2015 r., zdecydował jednak o odmowie przyznania na rzecz poszkodowanego w ramach odszkodowania jakiegokolwiek kwoty.

D. S. (1) zakwestionował stanowisko strony pozwanej w związku z odszkodowaniem z tytułu ubezpieczenia mienia. Miał przy tym prawo dochodzić całości roszczenia z zastrzeżeniem, że tylko i wyłącznie do wysokości sumy ubezpieczenia oraz w kwocie „netto” bez uwzględnienia stawki podatku od towarów i usług skoro był uprawniony do jego odliczenia w związku z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą.

Zważywszy na ustalony stan faktyczny i powyższe rozważania a także brzmienie art. 481. § 1. k.c. w zw. z art. 805. § 1. k.c. pozostawało stwierdzić, że stosownie do treści art. 481. § 1. k.c. oraz art. 16. ust. 2. ustawy o działalności ubezpieczeniowej D. S. (1) mógł zasadnie domagać się względem (...) spółki akcyjnej zapłaty swoistego odszkodowania z tytułu braku spełnienia w terminie świadczenia pieniężnego sprowadzającego się do zapłaty odszkodowania poprzez uiszczenie odsetek. Uprawnienie D. S. (1) z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania przez ubezpieczyciela sprowadzało się zatem do możliwości żądania naprawienia szkody z tytułu zwłoki poprzez zapłatę odsetek ustawowych.

Co do rozstrzygnięcia o żądaniu zasądzenia odsetek od kwoty świadczenia odszkodowawczego niezapłaconego w terminie powodowi przez stronę pozwaną to stwierdzić należało, że zobowiązanie ubezpieczyciela do zapłacenia umówionego odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia było zobowiązaniem terminowym. Obowiązek zapłaty świadczenia powstał bowiem w chwili określonej zgodnie z treścią art. 817. § 1. k.c. oraz art. 16. ust. 2. ustawy o działalności ubezpieczeniowej jako termin płatności. Termin spełnienia takiego świadczenia został zatem oznaczony przez czynność prawną statuowaną przepisem art. 805. § 1. k.c. w zw. z art. 821. k.c. oraz umową stron. W przedmiotowym przypadku kwota należna tytułem odszkodowania w pieniądzu, która nie została zapłacona przez stronę pozwaną w całości w terminie zapłaty, winna być wypłacona w terminie wynikającym z powołanych wyżej przepisów art. 817. § 1. k.c. i art. 16. ust. 2. ustawy o działalności ubezpieczeniowej. Oznaczało to, że odsetki od świadczenia pieniężnego, którego zapłata miała nastąpić z tytułu odszkodowania, przysługiwały najpóźniej od 17 stycznia 2016 r. licząc 30 dni od dnia następnego po złożeniu zawiadomienia o szkodzie. Strona pozwana wiedziała o szkodzie już w dniu 17 grudnia 2015 r., co wynikało z treści pisemnej informacji o dokumentach potrzebnych do ustalenia odpowiedzialności lub wysokości odszkodowania datowanego na dzień 17 grudnia 2015 r. Najpóźniej zatem w dniu 17 stycznia 2016 r. upływał okres 30 dni od chwili zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi. Od dnia następnego po dniu, w którym termin płatności upłynął, pozwany ubezpieczyciel pozostawał zatem w zwłoce z wykonaniem świadczenia w postaci zapłaty odszkodowania. Odsetek od kwoty należnego odszkodowania powód zażądał od dnia 30 marca 2016 r. a zatem od daty pisma, w którym zakład ubezpieczeń udzielił odpowiedzi na odwołanie poszkodowanego w związku z odmową wypłaty odszkodowania. Skoro zatem powód zażądał zasądzenia odsetek od dnia 30 marca 2016 r. a zatem od dnia przypadającego już po dniu płatności kwoty odpowiadającej wartości szkody, to sąd zasądził odsetki od dochodzonej kwoty od daty wskazanej przez powoda do dnia zapłaty łącznie.

Źródłem roszczenia odsetkowego zgodnie z hipotezą art. 359. § 1. k.c. pozostają czynność prawna, ustawa, orzeczenie sądu jak i decyzja właściwego organu.

Ustawowym źródłem powstania wierzytelności z tytułu zapłaty odsetek za opóźnienie pozostawał powołany wyżej przepis art. 481. § 1. k.c.

Ustawowe źródło powstania wierzytelności z tytułu zapłaty odsetek za opóźnienie za okres przypadający od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty znajdowało z kolei oparcie w art. 481. § 2. i § 2⁴. k.c. w brzmieniu obowiązującym od tego właśnie dnia, choć do dnia 31 grudnia 2015 r. zgodnie z brzmieniem art. 56. ustawy z dnia 09 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015 r., poz. 1830) do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosować należało się przepisy dotychczasowe.

Jako że świadczenie zakładu ubezpieczeń z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia nie zostało zapłacone i z tego tytułu powód był uprawniony do uzyskania swego odszkodowania w postaci kwoty odpowiadającej odsetkom ustawowym obliczonym od kwoty stanowiącej świadczenie odszkodowawcze i za okres od dnia wymagalności do dnia spóźnionego spełnienia świadczenia pieniężnego, toteż sąd zasądził odsetki w wysokości ustawowej za opóźnienie od zasądzonej kwoty roszczenia głównego. Strony nie wskazały bowiem w umowie ubezpieczenia innej wysokości odsetek należnych z tytułu opóźnienia

w zapłacie świadczenia z tytułu składki czy też z tytułu świadczenia odszkodowawczego. Także powód nie żądał zasądzenia odsetek w innej wysokości. Nie budziło również wątpliwości, że umowa ubezpieczenia zawarta pomiędzy stronami, z której wywodziła się wierzytelność D. S. (1), nie pozostawała transakcją handlową w rozumieniu art. 4. pkt 1) ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jedn.: Dz. U.

z 2016 r., poz. 684), skoro w jej ramach nie nastąpiła odpłatna sprzedaż czy też dostawa towaru albo odpłatne świadczenie usługi. Sama umowa ubezpieczenia nie została także przez doktrynę zaliczona do umów o świadczenie usług (vide: System Prawa Prywatnego, „Prawo zobowiązań – część szczegółowa”, pod red. J. Rajskiego, tom 7, C.H. Beck, Instytut Nauk Prawnych PAN, Warszawa 2004 r., s. 314 – 837; System Prawa Prywatnego, „Prawo zobowiązań

– część szczegółowa”, pod red. J. Panowicz – Lipskiej, tom 8, C.H. Beck, Instytut Nauk Prawnych PAN, Warszawa 2004 r., s. 661 – 772).

Z uwagi na to, że sąd uwzględnił żądanie pozwu niemal w całości (w 96,46 %), zdecydował – postępując w myśl dyrektywy odpowiedzialności za wynik postępowania – obciążyć stronę pozwaną kosztami postępowania jednocześnie wkładając na nią obowiązek zwrotu na rzecz powoda kosztów postępowania przez niego poniesionych.

Na koszty procesu, które w sumie wyniosły 17.250,00 zł, składały się opłata od pozwu w kwocie 2.816,00 zł (pokwitowanie wpłaty na okładce akt, k. 7, k. 8) oraz wynagrodzenia profesjonalnych pełnomocników stron określone według stawki minimalnej obliczonej od wartości przedmiotu sprawy, tj. w kwotach po 7.200,00 zł przy uwzględnieniu tego, że pozew został wniesiony w okresie pomiędzy 01 stycznia 2016 r. a 26 października 2016 r. a także koszty opłaty skarbowej od dokumentu i odpisu dokumentu stwierdzających ustanowienie zawodowych pełnomocników procesowych stron w kwotach po 17,00 zł (k. 5, k. 6, k. 92, k. 93).

Powstania innych kosztów postępowania żadna ze stron nie wykazała i nie żądała ich zasądzenia.

Sąd postanowił obciążyć stronę pozwaną całością kosztów procesu w łącznej kwocie 17.250,00 zł związanych z wniesieniem pozwu jak i pisemnej odpowiedzi na pozew przez zawodowych pełnomocników stron oraz zasądzić z tej kwoty od niej na rzecz powoda kwotę 10.033,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. Koszty procesu zasądzone na rzecz powoda obejmowały zatem koszty związane z opłatą od pozwu oraz z zastępstwem procesowym przez zawodowego pełnomocnika, tj. koszty wynagrodzenia oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego.

Jednocześnie kwota 17.250,00 zł wskazana wyżej odpowiadała całości kosztów postępowania na zasadzie unifikacji i koncentracji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania powinno bowiem znaleźć wyraz w orzeczeniu kończącym postępowanie i dotyczyć co do zasady wszystkich kosztów powstałych w związku z prowadzonym postępowaniem cywilnym. Wynikało to wprost z zasady unifikacji i zasady koncentracji kosztów postępowania wyrażonej w art. 108. § 1. k.p.c.

Wyżej wskazane względy zdecydowały o tym, że orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 805. § 1. k.c., art. 805. § 2. pkt 1) k.c. i art. 821. k.c.

w zw. z art. 353¹. k.c. oraz art. 471. k.c., art. 476. k.c. i art. 477. § 1. k.c. oraz art. 361. k.c. w zw. z art. 363. k.c. a także w oparciu o pozostałe wskazane w treści uzasadnienia przepisy w tym przepisy ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku oraz załącznika nr 2 do ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku obejmującego wymogi w zakresie zabezpieczeń przeciw kradzieżowym ubezpieczonego mienia oraz limity odpowiedzialności (...).

Rozstrzygnięcie o odsetkach od kwoty dochodzonej pozwem znajdowało oparcie w brzmieniu art. 359. § 1. k.c. w zw. z art. 481. § 1. i § 2. i § 2⁴. zd. I. k.c. i w zw. z art. 817. § 1. k.c. i art. 16. ust. 2. ustawy o działalności ubezpieczeniowej.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98. § 1. i § 3. k.p.c. w zw. z art. 99. k.p.c. i art. 108. § 1. k.p.c. oraz art. 109. § 1. k.p.c. jak i na podstawie art. 13. ust. 1. i art. 18. ust. 1. ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r., poz. 623 z późn. zm.) oraz w oparciu o § 2. pkt 6) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800 z późn. zm.) i w zw. z § 2. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2013 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2016, poz. 1668) jak i § 2. pkt 6) rozporządze-

nia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804 z późn. zm.) i w zw. z § 2. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1667) a także art. 1. ust. 1. pkt 2) ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r., poz. 1827).

SSR Michał Bień

Tarnów, dnia 23 lutego 2016 r.

sygn. akt V GC 532/16

ZARZĄDZENIE

- odnotować uzasadnienie wyroku;
- doręczyć odpisy wyroku wraz z odpisami uzasadnienia pełnomocnikom stron – powoda – adwokatowi B. M. i pozwanej – radcy prawnemu W. H.;
- kalendarz 1 tydzień – 2 tygodnie.

SSR Michał Bień

Tarnów, dnia 23 lutego 2017 r.